

ADWOKACI OFIARY KATYNIA

W tym roku mija 10 lat od katastrofy prezydenckiego samolotu pod Smoleńskiem oraz 80 lat od zbrodni katyńskiej dokonanej przez reżim stalinowski na polskiej inteligencji, oficerach i podoficerach Wojska Polskiego.

Naczelna Rada Adwokacka pragnie dziś przypomnieć wystawę, którą w tym samym miejscu, na Trakcie Królewskim, prezentowaliśmy dekadę temu. Pomysłodawcy wystawy – adw. Joanna Agacka-Indecka, ówczesna prezes Naczelnej Rady Adwokackiej oraz adw. Stanisław Mikke, ówczesny redaktor naczelny pisma „Palestra” - kilka dni po jej otwarciu, znaleźli się na pokładzie prezydenckiego samolotu Tu-154M. Poniżej przypominamy tekst Pani Prezes, który towarzyszył wystawie.

Wystawa ukazuje sylwetki adwokatów zidentyfikowanych na listach katyńskich, zamordowanych w Katyniu, Charkowie, Kalininie (Twerze i pogrzebanych w Miednoje) oraz w Bykowni pod Kijowem. Ostatnia plansza poświęcona jest adwokatom, którzy zginęli w katastrofie smoleńskiej 10 kwietnia 2010 r. – adw. Joannie Agackiej-Indeckiej, adw. Stanisławowi Mikke oraz adwokatom-parlamentarzystom: adw. Jolancie Szymanek-Deresz i adw. Stanisławowi Zającowi.

Adw. Jacek Trela
Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej

„Adwokatura Polska pamięta...” – to słowa uchwały Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Adwokatury z 6 marca 2010 roku oddającej hołd wszystkim Ofiarom zbrodni katyńskiej.

W roku 2000 Naczelna Rada Adwokacka przyznała pośmiertnie Adwokatom – Ofiarom Katynia Odznakę „Adwokatura Zasłużonym”.

Co najmniej 110 naszych Kolegów zostało zamordowanych podczas zbrodni katyńskiej w różnych miejscach kaźni. Niektórych z Nich podnosił z „dół śmierci” jeden z adwokatów, uczestniczący w pracach ekshumacyjnych w latach dziewięćdziesiątych.

Te tragiczne śmierci pozostają w świadomości środowiska adwokackiego i stanowią istotny element tożsamości naszego zawodu. Zawodu, którego celem było i jest niesienie pomocy prawnej, oraz kształtowanie postaw patriotycznych, dzięki którym adwokaci polscy godnie stawali w obronie Ojczyzny.

Niech pamięć o Tych, którzy zostali zamordowani zdradziecko na podstawie decyzji władz Związku Sowieckiego w roku 1940 wystawa ta utrwała.

Śp. Adwokat Joanna Agacka-Indecka

Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej w latach 2007-10.04.2010

Stanisław Banaszak

porucznik piechoty rezerwy 60 pułku piechoty, ur. 6 listopada 1894 r. w Brzostowie, woj. poznańskie, syn Antoniego i Franciszki z domu Ludwickaz. W 1918 roku w armii gen. Hallera we Francji, następnie instruktor w Wielkopolskiej Szkole Podchorążych Piechoty. W latach 1922–1924 odbył studia prawnicze na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego. 29 listopada 1924 r. uzyskał dyplom nauk prawnych z tytułem magistra praw. Był adwokatem w Kępnie. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 r. Nr PCK 01209

Aleksander Romuald Bogobowicz

porucznik rezerwy, ur. 7 lutego 1899 r. w Strzemieszycach Wielkich pow. bedzińskiego, syn Władysława i Marii. Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Działacz POW, legionista, pracownik Departamentu Wojskowego NKN w Dąbrowie Górniczej. Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej 1918–1921. Walczył w 27 pułku piechoty pod Radziwiłowem i Brodami. Porucznikiem ze starszeństwem mianowany 2 stycznia 1932 r. Wpis na listę adwokaacką uzyskał w 1930 roku. Praktykę wykonywał w kancelarii w Częstochowie przy ul. Wolności 23 (tel. 15-11). Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 02339.

Włodzimierz Józef Chłudzinski

podporucznik tabory rezerwy, ur. 19 marca 1898 r. w Warszawie, syn Józefa i Teontyny z domu Borhard. Tutaj rozpoczął naukę w gimnazjum Wasilewskiego. W 1915 r. na skutek ewakuacji Warszawy wyjechał do Rosji. W Smoleńsku w 1917 r. ukończył gimnazjum Woronina (wyróżniony srebrnym medalem). Następnie przyjęty na Wydział Metalurgiczny Politechniki im. Piotra I w Piotrogradzie. W tym samym roku (2 czerwca 1917 r.) wstąpił jako wolontariusz na kurs oficerów artylerii przy II zapasowym dywizjonie w Smoleńsku. Stamtąd w randze podoficera przeniósł się (w listopadzie) do formującego się I Polskiego Korpusu gen. Dowbór-Muśnickiego. W stopniu podoficera plutonowego służył do czasu jego rozwiązania. W lipcu 1918 r. przeniósł się do Warszawy, mieszkał przy ul. Wspólnej 16/18. 20 listopada 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego i w szeregach I pułku artylerii lekkiej uczestniczył w wojnie polsko-ukraińskiej. 15 marca 1919 r. dostał się do niewoli ukraińskiej. Dzięki staraniom władz polskich uwolniony 10 października 1919 r. rozpoczął naukę w Szkole Podchorążych Wojsk Taborowych w Warszawie, którą ukończył w styczniu 1920 roku. Jako dowódca kolumny taborowej w macierzystym 1 PAL brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Podjął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w 1924 roku. Wpis na listę adwokaacką uzyskał w 1930 r. Kancelarię prowadził w Warszawie przy ul. Wspólnej 16 (tel. 9.19-44). Wszelchnonnie wykształcony, wiałd biegłe francuskim, niemieckim i rosyjskim. Zidentyfikowany w 1943 r., numer PCK 3672, szcążki przeniesiono najprawdopodobniej do bratniej mogiły nr 5.

(?) Cięciała

porucznik rezerwy, ur. w 1888 r.
Adwokat z Tarnowskich Gór.

Henryk Mieczysław Dewinski

(l voto do 1922 r. Depa). Kapitan rezerwy, ur. 31 sierpnia 1898 r. w Sassowie woj. Zarnopolskie, syn Bronisława i Józefy z d. Ursel. Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Walczył podczas I wojny światowej i w latach 1918–1921 jako oficer. Był adwokatem w Tarnowskich Górach. Należał do kadry OK V. Miał syna Mieczysława. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 02320.

Nikodem Stefan Feinberg

podporucznik rezerwy, ur. 6 maja 1899 r. w Mławie, syn Izaaka i Liby z d. Kempnerów. Ukończył Państwowe Gimnazjum Męskie im. Władysława Jagiełły w Plocku. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego z 1922 r. W roku 1928 słuchacz Wydziału Prawa Uniwersytetu w Nowym Jorku. Wstąpił do wojska jako ochotnik 13 listopada 1918 r. i został przydzielony do 1 Baonu Telegraficznego, a następnie do 1 pułku lotniczego wywiadowczego, w którym pełnił służbę do 5 listopada 1920 r. Podporucznikiem – ze starszeństwem – mianowany 1 września 1929 r. Adwokat w Warszawie. Wpis na listę uzyskał w 1933 roku, prowadził kancelarię przy ul. Czackiego 12 (tel. 5.13-65).

Henryk Frenkiel

porucznik piechoty rezerwy 23 pułku piechoty, ur. 19 marca 1900 r. w Siedlcach, syn Józefa i Heleny z Sobołów. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego z 1925 r. Wcześniej studiował w Kijowie. Walczył w wojnie 1920 r. w stopniu porucznika, zweryfikowany ze starszeństwa – od 1 czerwca 1919 r., wpis na listę adwokaacką uzyskał w 1933 r., praktykę adwokaacką prowadził w Warszawie przy ul. Złotej 7 (tel. 3.27-46). Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 r. Nr PCK 01118.

Wiktor Gajewski

podporucznik rezerwy, ur. 22 listopada 1899 r. w Nowym Sączu, syn Jana i Emilii z d. Wojtowicz. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Poznańskiego.

W 1917 r. wcielony do armii austriackiej, gdzie ukończył kurs aspirantów oficerów polowych, walczył na froncie rosyjskim, brał udział w bitwie pod Skalą. Do Wojska Polskiego zgłosił się 20 listopada 1918 roku służył w 1 batalionie Legii Akademickiej w Krakowie, przeniesiony do pociągu pancernego „Smok” uczestniczył w obronie Przemysła i Lwowa. Podporucznikiem rezerwy awansowany ze stopniem pierwszeństwa z dniem 1 lipca 1925 r. Dowódca 1 batalionu mostów kolejowych w 1932 r. wydał o Nim następującą opinię: *Bardzo opanywany i ambitny, wysokie poczucie honoru i godności własnej (...), bardzo pilny i punktualny, karny i zdyscyplinowany, a przy tym lojalny.*

W latach trzydziestych był sędzią i notariuszem w Szamotulach, Poznaniu i Bydgoszczy. W 1939 roku był adwokatem w Nakle nad Notecią. Sprawował funkcję honorowego sędziego Zrzeszenia Młodych Prawników obwodu Poznańskiego. Znal biegły angielski, francuski i niemiecki. Odznaczony Gwiazdą Przemysła, honorową odznaką „Orleń”, frontową odznaką Baonu Akademickiego i Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921.

W sierpniu 1939 r. został zmobilizowany. Dostał się do niewoli sowieckiej. Ostatni list z Kozielska datowany jest na dzień 1 grudnia 1939 r. Pozostawił żonę Helenę i dwoje dzieci. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 r. Nr PCK 01600.

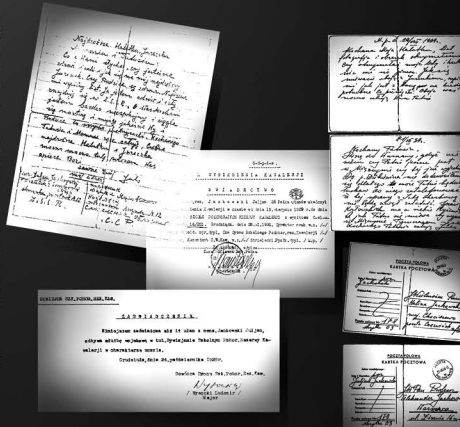
Julian Zdzisław Aleksander
Marian Jackowski

porucznik rezerwy kawalerii 26 pułku ułanów, ur. 26 września 1904 r. w Warszawie, syn Aleksandra (adwokata, profesora i rektora SGH w Warszawie, senatora, członka Rady Adwokackiej w Warszawie) i Marii z d. Horodyska. Ożeniony z Halną z Żółtowskich z Chociszewa. Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, a w 1936 roku wpisany na listę adwokatów Izby Warszawskiej. Prowadził kancelarię przy ul. Żurawiej 16. W 1930 r. ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Grudziądzu z wynikiem celującym i lokatą 14/201. Brał udział w konkursach hipicznych i władania białą bronią. W rezerwie mianowany porucznikiem (Dz.Pers.4/36). W Centralnym Archiwum Wojskowym zachowały się akta personalne J. Jackowskiego Nr 2647 Korpusu Osobowego Oficerów Kawalerii zawierające opinię: *Bardzo dobry – wybitny oficer rez.* W 1939 r. został zmobilizowany do 26 Pułku Ułanów Nowogrodzkiej Brygady Kawalerii. W Kampanii wrześniowej pełnił funkcję d-cy Szwadronu Sztabowego tej Brygady i wraz z nią przebył cały szlak bojowy od Lidzbarka do Sambora, gdzie 27 września 1939 dostał się do niewoli sowieckiej. Osadzony w obozie w Kozielsku, skąd żona otrzymała jeden list wysłany 7 grudnia 1939 r., a następnie w 1943 roku pismo Biura Informacyjnego PCK w Warszawie zawiadamiające, że J. Jackowski figuruje na liście ekshumowanych pod Nr 03571. W 1943 r. ekshumowany z „dolu śmierci” do bratniej mogiły, przypuszczalnie szóstej.

Z pozoji wojennej i lat powojennych ocalał m.in. medal za udział w konkursie władania białą bronią w Grudziądzu z 1930 r., legitymacja adwokaacka Nr 2472 z 1936 r., dwie kartki pocztowe z sierpnia 1939 r. z poczty polowej, list z Kozielska i pismo PCK z 1943 r.

J. Jackowski figuruje w aktach NKWD, Nr 4281 na liście Nr 035/1 z dnia 16 kwietnia 1940 r. pod poz. 91 (Wojsk. Przeglad Hist. Nr 3-4/90, str. 360). W „Zyciu Warszawy” z dnia 22 kwietnia 1994 r. ukazał się artykuł pt. „Donosy z Kozielska”, w którym opisano przeprowadzoną przez J. Jackowskiego agitację na temat przysięgi walki o niepodległość. W latach 1989–90 staraniem syna, J. Jackowski otrzymał pośmiertnie medal: „Za udział w wojnie obronnej 1939 r.” i odznakę pamiątkową „Kryż Kampanii wrześniowej 1939 r.”. Syn J. Jackowskiego uczestniczył w delegacji Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, która 5 kwietnia 1989 r. pobrała ziemię z mogiły w Katyniu.

Oprac. adw. Jerzy Jackowski (syn)

(?) **Jędrzejewicz**
Adwokat z Sieradza.

Kazimierz Jurkowski

porucznik, ur. 28 lutego 1905 r. w Warszawie, syn Antoniego i Marii z d. Pawłowskiej. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego z 1929 r. Przydzielony do 38 pułku piechoty. Adwokat w Warszawie, wpisany na listę adwokatów w 1930 r. Miał kancelarię przy ul. Czackiego 8 (tel. 6-17-62) prowadzoną razem z ojcem – Antonim.

Tadeusz Klinger

Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1930 r. Kancelarię adwokatów prowadził w Łodzi przy ul. Narutowicza 9 (tel. 67-11).

Stefan Kowalski

podporucznik artylerii rezerwy, ur. 30 sierpnia 1907 r. z 7 pułku artylerii lekkiej. Rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego w 1926 r., adwokat w Warszawie, prowadził kancelarię przy ul. Wiejskiej 9 (tel. 8-61-75). Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1935 roku. Służył wojskową odbywał w Szkole Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzku.

Jerzy Koziański

podporucznik rezerwy, ur. 29 marca 1912 r. w Łodzi, syn Jana i Antoniny z domu Anders. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego z 1935 r. W 1936 roku skierowany do 10 Dywizji Piechoty w Łodzi. Należał ewidencyjnie do 28 pułku piechoty. Mieszkał w Warszawie. W Muzeum Adwokatury Polskiej figuruje jako adwokat.

Jan Krusche

rotmistrz rezerwy, ur. 20 maja 1899 r. w Zgierz, syn Juliana i Anny z Borosów. W 1913 r. rozpoczął naukę w gimnazjum filologicznym im. M. Reja w Warszawie. W czerwcu 1915 zesłany wraz z rodziną do Rosji, do Kazania. Tam też ukończył gimnazjum i zdał maturę. Jesienią 1917 wstąpił na Wydział Prawy Uniwersytetu Kazańskiego, gdzie studiował do kwietnia następnego roku. W 1918 r. przedostał się przez front do Polski i podjął starania o przyjęcie na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. W listopadzie 1918 zgłosił się jako ochotnik do 1 szwadronu 2 Pułku Ułanów. Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej 1918–1921. Absolwent kursów w Szkole Podchorążych Piechoty w Warszawie i Szkole Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu. Po demobilizacji ukończył Wydział Prawa na Uniwersytecie Warszawskim. Mieszkał w Warszawie, wpisany na listę adwokatów w 1933 roku. Kancelarię prowadził przy ul. Piusa XI nr 36 (tel. 9-99-44). Należał do 1 pułku szwoleżerów. Żonaty, jedno dziecko. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 0444.

Zygmunt Kulczycki

podporucznik rezerwy urodził się 1 lub 14 maja 1909 r. w Czeczelniku na Podolu, syn Władysława i Zofii z d. Borkowskiej. W 1928 r. ukończył Gimnazjum w Wieluniu. W 1932 r. przeszedł przeszkolenie w Batalionie Podchorążych Rezerwy Piechoty nr 7a w Janowie i odbył praktykę w 25 p.p. w Piotrkowie Trybunalskim. Studiował na Wydziale Prawa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uzyskując w 1934 r. tytuł magistra prawa. Po pierwszych ćwiczeniach w rezerwie uzyskał bardzo dobrą opinię i 1 stycznia 1935 r. otrzymał tytuł oficerski ze starszeństwem. Aplikował u T. Borkowskiego, a następnie otworzył własną kancelarię adwokatów w Lublinie. W 1938 roku urodziła się jego córka Ewa (obecnie Barczyńska). W roku 1939 nie otrzymał karty mobilizacyjnej z powodu wady wzroku. Do wojska zgłosił się sam 9 września t.r. Nie są znane jego losy w kampanii wrześniowej ani okoliczności dostania się do niewoli sowieckiej. W 1943 r. zidentyfikowany podczas ekshumacji (nr PCK 1976). Zwłoki przeniesiono do „dołu śmierci”, najprawdopodobniej do trzeciej mogiły bratniej.

Stefan Kuziel

kapitan rezerwy, dr praw, ur. 16 kwietnia 1897 r. w Zaborowie w woj. lwowskim. Ukończył Gimnazjum Św. Anny w Krakowie w 1915 r. W dniu 15 października tamtego roku został powołany do służby w armii austriackiej i przydzielony do 20 p.p. W 1916 r. ukończył w Opawie austriacką szkołę oficerską awansując na chorążego. W grudniu 1916 r. został ranny na froncie rosyjskim. Po wyleczeniu skierowany na front włoski, awansując na podporucznika. Podczas pobytu na froncie włoskim działał w organizacji „Wolność” i P.O.W. W listopadzie 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego. W szeregach 1 pułku strzelców podhalańskich brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1915 r. awansował na porucznika.

Z opinii służbowej w 1919 r.: *Stały i szczerzy charakter. Ambitny, sumienny i uzdolniony oficer. Wykonuje swoje obowiązki dokładnie. Bardzo odważny i dzielny przed nieprzyjacielem. Nadaje się bardzo dobrze do służby administracyjnej i organizacyjnej.*

W uzasadnieniu wniosku o odznaczenie Krzyżem Niepodległości w 1921 r. przelożony pisał: *W czasie ofensywy austriackiej nad rzeką Piave (front włoski) w czerwcu 1918 r. ppor. Stefan Kuziel dowodził dwiema kompaniami. Celowo hamował akcję zaczepną, nie wykorzystując rezerw – starał się oszczędzać żołnierzy polskich, unikając poleceń z nieprzyjacielem. Po ofensywie czerwcowej jako dowódca samodzielnej kompanii szturmowej 20 p.p. złożonej z Polaków prowadził nadal pracę uświadamiającą przygotowując ich do akcji na czas przewrotu w armii austriackiej. W czasie przewrotu w 1918 r. umiejętnie wycofał swoją kompanię z frontu.*

W 1923 skończył studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1924–1925 pracował w Wojskowym Sądzie Rejonowym w Bielsku, skąd wrócił do 1 pułku strzelców podhalańskich. W 1924 r. awansował do stopnia kapitana. Dowódca 1 Dywizji Górskiej gen. bryg. Andrzej Galica tak w 1929 r. ocenił Jego służbę: *Bardzo ambitny, pilny w wykonywaniu obowiązków służbowych. O wysokim poczuciu honoru i godności własnej. Bardzo inteligentny, w sytuacji orientuje się szybko. Ideowo bardzo dobry.* W 1930 r. dowódca pułku pisał: *Charakter prawny, spokojny, taktowny. Obowiązkowy w pracy liniowej. Zamiłowania w kierunku prawniczym. Inteligencja wysoka. Duża zdolność organizacyjna. Wysokie zalety charakteru i umysłu.*

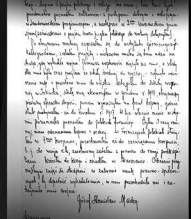
Pod koniec 1930 r. ze stanowiska dowódcy kompanii 1 pułku strzelców podhalańskich przeszedł do rezerwy. W dniu 7 października 1929 uzyskał na UJ stopień doktora praw. Prowadził kancelarię adwokatów w Krakowie, a następnie w Nowym Sączu. Pod koniec sierpnia 1939 roku zmobilizowany do macierzystego pułku. Odznaczony Medalem za wojnę 1918–1921 i Medalem 10-lecia Niepodległości Polski. Do niewoli sowieckiej dostał się w rejonie miasta Tlumacz.

Jego nazwisko znajduje się na pierwszej liście wywozowej z obozu koziańskiego do Smoleńska pod pozycją 40.

Józef Stanisław Madej

major adm. rezerwy, ur. w 1891 r. w Sandomerzu. Po wybuchu I wojny światowej został wcielony do służby wojskowej w armii rosyjskiej, uczęszczał do Szkoły Wojennej w Irkucku. W kwietniu 1917 r. przeniesił się do I Korpusu Wschodniego. Pozostał tam do 27 maja 1918 r. (do chwili rozwiązania Korpusu). Studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1927 roku. Prowadził kancelarię w Warszawie przy ul. Piusa XI nr 16 b (tel. 8-37-14).

Jan Morawski

podporucznik rezerwy artylerii, ur. 9 marca 1902 r. w Janowie na Podolu, syn Grzegorza i Feliksi z domu Dobrzańska. W 1920 r. po ukończeniu gimnazjum w Kamieńcu Podolskim wstąpił do 23 Pułku Ułanów. Walczył w nim do dnia 10 stycznia 1921 roku. Przedstawiony do odznaczenia Krzyżem Walecznych. Po zwolnieniu z wojska wstąpił na Wydział Prawny Uniwersytetu Warszawskiego. Następnie na Wydział Filozoficzny (Sekcja Przyrodnicza). Po semestrze zimowym przeniesił się do SGGW w Warszawie, na Wydział Leśny, który ukończył 30 maja 1924 r. (dyplom inżyniera leśnictwa) i wstąpił ponownie na Wydział Prawa UW. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1931 roku. Prowadził kancelarię przy ul. Nowy Świat 43 w Warszawie (tel. 2-50-28).

Marian Zdzisław Paszkiewicz

porucznik rezerwy artylerii, ur. 28 stycznia 1900 r. w Małym Pukłowie, pow. Wębrzeźno woj. pomorskie, syn Bolesława i Stanisławy z d. Lewandowskiej. Absolwent Uniwersytetu Poznańskiego z 1923 r. i Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii (1928 r.). Porucznikiem ze starszeństwem mianowany 1 stycznia 1935 r. Sędzią Sądu Grodzkiego w Poznaniu. Następnie adwokat we Wrześni (Kancelaria przy ul. Warszawskiej 27). Doradca Stronnictwa Narodowego i „Sokoła”. Prezes Automobilkłubu, Dziennikarz. Zmobilizowany 30 sierpnia w 1939 r. Ostatnia kartka przesyła z Koziańska 28 listopada 1939 r. Pozostał syna Stefana.

Czesław Pawłowski

porucznik, ur. 23 października 1893 r. w Rycicach pow. garwoliński, syn Sylwestra i Heleny z d. Barańskiej. Jak wynika ze świadectwa wydane przez Szkołę Podchorążych Wojsk Piechoty w Warszawie w służbie zbrojnej Ojczyźnie od 20 listopada 1918 r. Walczył w wojnie ukraińskiej w 1919 r. W szkole podchorążych kształcił się w okresie od 27 lipca 1920 r. do 28 listopada 1920 r. Po ukończeniu wydziału prawa wykładał w gimnazjum L. Lorentza w Warszawie przy ul. Brackiej 18. Zaprzyjaźnił się z profesorem Stanisławem Helsztyńskim oraz profesorem Aleksandrem Gleystorem, który został ojcem chrzestnym jego syna. Następnie rozpoczął praktykę adwokacką. Był radcą prawnym i działaczem Związku Nauczycielstwa Polskiego. Bronił w procesach politycznych (m.in. w sprawie „Piomyka”). Wpis na listę adwokacką uzyskał w 1936 roku. Prowadził kancelarię w Warszawie przy ul. Wybrzeże Kościuszkowskie 35 (tel. 3.30-12). Zmobilizowany w 1939 r. *Brak mi Was wszystkich – pisał w zachowanym liście z 24 listopada 1939 r. z Koziełska – ale nie poddaję się złym nastrojom i mam dobre nadzieje na niedaleką przyszłość. Uściskaj Mamę ode mnie, powiedz Ircie, że ciągle myślę o niej i o naszym Malutkim (...).* Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 r. Nr PCK 02441.

Kazimierz Perz

podporucznik lub porucznik rezerwy, ur. 23 grudnia 1899 r. w Jaskółkach pow. Ostrowy Wielkopolski, syn Franciszka i Juliany z domu Biczysko, powstaniec wielkopolski, od najmłodszych lat należał do Związku Tomaszka Zana oraz Drużyny Strzeleckiej. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Za dzielność i odwagę odznaczony i awansowany do stopnia podporucznika. Otrzymał w 1937 r. Krzyż Niepodległości. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Poznańskiego. Adwokat w Gnieźnie, prowadził kancelarię przy ul. Kilińskiego 9. Przed wybuchem wojny zmobilizowany. Ostatnia kartka z Koziełska nosiła datę 30 stycznia 1940 r. Zidentyfikowany w 1943 r. Nr PCK 02598. Zwioki przeniesiono najprawdopodobniej do mogiły nr 4.

Jan Pięczykowski

porucznik rezerwy piechoty, ur. 4 marca 1896 r. w Sosnowcu, syn Jana i Anny. W 1913 r. zdał egzamin dojrzałości w gimnazjum w Skierniewicach, następnie w Rostowie nad Donem zdał dodatkowo końcowe egzaminy w gimnazjum rosyjskim. 12 listopada 1915 roku wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego uzyskując w 1924 r. tytuł magistra prawa. Od 1918 służył w 36 pułku piechoty. Następnie pełnił służbę wojskową w 2 kompanii 1 Baonu Szkoły Podchorążych w Warszawie. Od 1922 w rezerwie, przydzielony do 1 pułku piechoty Legionów. Adwokat w Warszawie. Uzyskał wpis na listę adwokacką w 1929 roku. Prowadził kancelarię przy ul. Żulińskiego 8 (tel. 9.18-52). Odznaczony Krzyżem Wirtuti Militari V Klasy i Krzyżem Walecznych.

Zygmunt Postolko

porucznik pospolitego ruszenia (kawalerii), ur. 15 grudnia 1890 r. w Czelniku na Podolu. Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu w Odessie w roku 1914. Walczył w I wojnie światowej, a następnie w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 r. Od 1919 r. Sędzia w Sądzie Wojskowym w Warszawie. Porucznik mianowany ze starszeństwem. 1 czerwca 1919 r. przydzielony do kadry OK II. Prowadził kancelarię adwokacką we własnym mieszkaniu w Łucku, pracował jako radca prawny w tamtejszym Banku Rolnym. Był pełnomocnikiem hrabiego Janusza Radziwiła. Aresztowany 1 października 1939 r. w Łucku podczas rejestracji oficerów rezerwy. 2 października 1939 r. wywieziony pociągiem do obozu w Równem. Wiadomość z obozu w Szepietówce była przekazana przez adwokata St. Januszewicza z Wilna. Przesłał list (wspólny z bratem) z Koziełska z końca marca 1940 r. Wiadomości o Nim przekazał też hrabia Janusz Radziwiłł po przyjeździe z Koziełska do Warszawy.

Zbigniew Radziszewski

podporucznik rezerwy, ur. 28 stycznia 1905 r. w Ostrzeszewie, woj. poznańskie, syn Stanisława i Michaliny z domu Marweg. W latach 1922–1926 studiował na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego. W 1927 r. uzyskał tytuł magistra prawa. W 1928 r. odbył przeszkolenie w Szkole Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim. Mianowany podporucznikiem ze starszeństwem od 1 stycznia 1930 r. Sędzia, a następnie adwokat i radca prawny zarządu miejskiego w Poznaniu. W kampanii 1939 r. w 1 pułku artylerii przeciwlotniczej.

Marian Raszke

porucznik rezerwy, ur. 10 czerwca 1892 r. w Czechochowie, syn Jana i Leokadii z Neulów. Do gimnazjum uczęszczał w Czechochowie i Warszawie, gdzie w 1912 r. otrzymał świadectwo dojrzałości. Po krótkich studiach w Paryżu, przerywanych z powodu kłopotów materialnych. W 1913 r. wcielony do armii austriackiej, po wybuchu I wojny światowej wysłany na front. W październiku 1914 dostał się do niewoli rosyjskiej. Półtora roku spędził w Syberii, przebywał na kłajwoszczyźnie. W lipcu 1917 zbiegł z niewoli i wstąpił do Dywizji Strzelców Polskich, a następnie do I Korpusu Polskiego w Rosji, dowodzonego przez gen. Dowbora-Muśnickiego. W lipcu 1918 wrócił do Polski, gdzie wstąpił do 5 pułku piechoty Legionów. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W czerwcu 1919 awansowany na porucznika i przydzielony do 41 pułku piechoty. Wycofany z linii na skutek złego stanu zdrowia. W listopadzie 1919 wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w 1923 r. W 1932 r. pracował w Departamencie Intendencji Ministerstwa Spraw Wojskowych. Działacz i dziennikarz sportowy. Odznaczony Medalem Niepodległości i Brązowym Krzyżem Zasługi. Żonaty.

Wpis na listę adwokacką uzyskał w 1929 roku. Prowadził kancelarię adwokacką w Warszawie przy ul. Wspólnej 20 (tel. 9.67-26). Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 02987.

Józef Marcelli Rosenberg

podporucznik rezerwy artylerii, ur. 5 maja 1898 r. w Warszawie, syn Stanisława i Anny z d. Herrm. Należał do POW. W 1920 r. walczył w 35 pułku piechoty i 2 pułku artylerii przeciwlotniczej. W 1922 r. ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Podporucznikiem mianowany 1 lipca 1925, przydzielony do 1 pułku artylerii przeciwlotniczej. Adwokat w Warszawie. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 02478.

Michał Starczewski

podporucznik rezerwy kawalerii 21 pułku ułanów, ur. 14 października 1895 r., syn Eugeniusza i Marii z d. Kozłowskiej. Adwokat i inżynier rolnik. Prezes Stronnictwa Narodowego w Łucku. Podporucznik ze starszeństwem mianowany 1 lipca 1925. Wywieziony z Koziełska do Katynia przed 17 kwietnia 1940 r.

Bronisław Tetzlaff

porucznik rezerwy, ur. 24 sierpnia 1895 r. w Dzielicach pow. Krotoszyński, syn Jana i Marty z d. Matuszkiewicz. Uczestnik Powstania Wielkopolskiego. W 1920 r. pracownik Urzędu Rent Wojskowych w Poznaniu. W 1922 r. przeniesiony do rezerwy z przydziałem do 57 pułku piechoty. Studiował na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego od października 1919 r. do marca 1921 r., a następnie od października 1922 r. do lipca 1924 r. W listopadzie 1924 r. otrzymał dyplom magistra prawa. Adwokat. Miał pięcioro dzieci.

Stanisław Torczyński

ur. 27 lipca 1902 r. w Rachodoszczach, woj. lubelskie, syn Franciszka i Marii z d. Starnowskiej. Podczas inwazji bolszewickiej zgłosił się do służby wojskowej jako ochotnik. Z powodu złego stanu zdrowia został uznany za niezdolnego do pełnienia służby wojskowej. Odroczenie otrzymał 2 października 1920 r. W 1921 roku rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończył. Pracował i mieszkał w Lublinie. W Muzeum Adwokatury Polskiej figuruje jako adwokat, który zginął w Katyniu. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 01541.

Stanisław Tustanowski

kapitan aud. rezerwy, ur. 15 lipca 1892 r. we Lwowie, syn Mariana i Wandę z d. Dobruckiej. Absolwent Wydziału Prawa UJK we Lwowie. W 1914 roku w armii austriacko-węgierskiej. W 1920 r. walczył w baonie wartowniczym we Lwowie. Kapitanem mianowany od 1 stycznia 1928 r. W 1929 r. przeniesiony do rezerwy. Adwokat w Radziwiłowie pod Brodami. Żonaty z Janiną Lechowską. Miał syna Jerzego. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 03853.

Stanisław Więsiółowski

porucznik rezerwy piechoty, oficer informacji 34 pułku piechoty, ur. 10 czerwca 1903 r. Najprawdopodobniej ukończył Wydział Prawno-Ekonomiczny Uniwersytetu Poznańskiego. Adwokat w Białej Podlaskiej. Wpis na listę adwokacką uzyskał w roku 1932. Kancelarię prowadził w Białej Podlaskiej przy ul. Brzeskiej 17. (Dotychczas nie ustalono gdzie zginął.)

Erwin Urbańczyk

porucznik pospolitego ruszenia, ur. 14 grudnia 1897 r. w Rychwałdzie, syn Adolfa. Ukończył Gimnazjum w Cieszynie. Od 1915 r. odbywał służbę w armii austriackiej, później był w niej oficerem inspekcyjnym przy Komendzie Dworca w Krakowie. Współpracował z niepodległościowym ruchem akademickim w Krakowie, a przy transportowaniu legionistów z Marmaros-Sziget na front włoski, które przyjeżdżały przez stację Podgórze-Plaszów ułatwiał ucieczki legionistom. 1 listopada 1918 r. zgłosił się na ochotnika do Wojska Polskiego. Po wkroczeniu wojsk czeskich na Śląsk Cieszyński zgłosił się ochotniczo na front czeski, gdzie pełnił służbę oficera transportowego przy dowództwach podfrontowych dworców kolejowych w Dziedziicach, Piotrowicach i Jablonkowie.

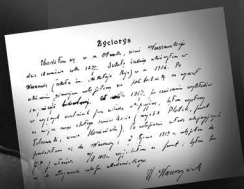
Po rozejmie z Czechami w dniu 15 kwietnia 1919 r. został przydzielony do wołyńskiej grupy gen. Bronisław Teofila Babińskiego. Pełnił służbę w Kierownictwie Transportów Wojskowych w Kowlu i w dowództwie wołyńskim w Chelmie Lubelskim. Po zakończeniu ofensywy przeciwko Ukraincom odkomenderowany na linię demarkacyjną polsko-czeską, gdzie pełnił funkcję Komendanta dworca kolejowego w Jablonkowie. Od 15 listopada 1919 do 20 sierpnia 1920 należał do Tajnej Organizacji Wojskowej (TOW) z przydziałem na stanowisko dowódcy Kampanii Rychwałd i okolic. Jednocześnie był członkiem Komitetu Plebisycytopowego w Rychwałdzie. Za swą działalność na tamtych terenach został aresztowany przez Czechów i wydany poza linię demarkacyjną do Polski. W czasie ofensywy bolszewickiej na Warszawę, zgłosił się do obrony stolicy. Po zwolnieniu z wojska 6 grudnia 1920 r. studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, a następnie uzyskał tytuł doktora praw. Pracował początkowo jako urzędnik państwowy w Katowicach. Zmobilizowany w Okręgu Korpusu V – Kraków.

Z obozu w Kozielsku pisał do rodziny, wywieziony do Katynia 11 lub 12 kwietnia 1940 r. Podczas ekshumacji w 1943 r. najprawdopodobniej został pomyłkowo wzięty za swego brata Eugeniusza, który przeżył okupację (znaleziono list w jęz. niemieckim i dwie pocztówki). Nr PCK 672. W Muzeum Adwokatury Polskiej znajduje się Jego fotografia jako adwokata, który zginął w Katyniu.

Hipolit Aleksander Wawrzyniak

rotmistrz rezerwy kawalerii 7 pułku ułanów, stacjonującego w Mińsku Maz., ur. 18 września 1897 r. w Otwocku, syn Piotra i Anny Rogalskiej. Ukończył gimnazjum im. M. Reja w Warszawie w 1916 r. Członek P.O.W. 7 stycznia 1919 r. wstąpił do wojska i 20 kwietnia 1919 r. wyjechał na front. Odznaczony Krzyżem Walecznych. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego z 1924 r. Wpis na listę adwokacką uzyskał w 1929 roku. Adwokat w Warszawie, prowadził kancelarię przy ul. Krucza 6 m 4 we własnym mieszkaniu (tel. 8.16-30). Ponadto był radcą prawnym Zrzeszenia Spiritusowego. Nie został zmobilizowany. Po wybuchu wojny wraz z dwoma kolegami samochodem usiłował dotrzeć do swojej jednostki. Rodzina otrzymała jeden list z Kozielska na początku 1940 roku. Żonaty z Marią z Sachów. Miał synów Jerzego i Mirosława. Wywieziony z obozu 4 kwietnia 1940 r.

Henryk Winkowski

porucznik rezerwy, ur. 24 stycznia 1897 r. w Grudzielcu pow. jarcoskiego, syn Juliana i Marii z d. Wyrembelska. Piłkarz „Veneti” Ostrow Wlkp. z okresu zaboru pruskiego, później w AZS Poznań. Uczestnik Powstania Wielkopolskiego. W 1920 r. dowódca kompanii łączności w 11 pułku Strzelców Wielkopolskich. Przydzielony do kadry OK VII. Absolwent Wydziału Prawno-Ekonomicznego Uniwersytetu Poznańskiego w 1924 r. Adwokat. Porucznikiem mianowany 19 marca 1939 r. Walczył w kampanii wrześniowej. Miał syna Jana. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku, nr PCK 0347.

Tadeusz Wirszyłło

porucznik broni pancernej w kadrze 3 dywizjonu panc. rezerwy, ur. 17 sierpnia 1898 r. w Stanczy Białopaszyńskiej na Kaukazie, syn Romana i Ludwiki z d. Tejchman. W 1925 roku ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, początkowo pracował tam w Sądzie Grodzkim. W 1920 roku służył w 216 p.a.p. Podporucznikiem mianowany ze starszeństwem 1 lipca 1925 r. Od 1931 r. przydzielony do korpusu wojsk samochodowych. Odznaczony Krzyżem Walecznych. Adwokat w Wilnie. Zidentyfikowany podczas ekshumacji w 1943 roku. Nr PCK 0233.

Cezary Wiza

porucznik rezerwy, ur. 27 sierpnia 1899 r. w Pobiedziskach woj. poznańskiego. Uczestnik Powstania Wielkopolskiego. Absolwent Szkoły Podchorążych Piechoty w Poznaniu. W 1920 r. d-ca kompanii w 69 pułku piechoty. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Poznańskiego z 1927 roku. Początkowo sędzia, a następnie adwokat w Ostreszowie (wg danych Muzeum Adwokatury Polskiej).

Maurycy Broch

porucznik tab. rezerwy, ur. 31 stycznia 1888 r. w Nakle k. Przemyśla, syn Samuela i Sabiny. W 1914 r. ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, uzyskał stopień doktora praw. W 1920 r. brał udział w wojnie polsko-sowieckiej, uczestnicząc w wyprawie kijowskiej. Od 1921 do 1939 r. prowadził kancelarię adwokacką w Turce nad Stryjem. Wzięty do niewoli sowieckiej pod Radymnem. Wystąpił do obozu w Starobielsku, skąd napisał w kwietniu 1940 r. list (zachowany) do rodziny. Żonę Ewę z córką Zofią Matyldą i synem Erwinem, 13 kwietnia 1940 r., deportowano do kolchozu do Kysylbenk w okręgu aktiubińskim w Kazachstanie, skąd do Polski wrócili w 1945 r. Odznaczony pośmiernie Odznaką Pamiątkową Krzyż Kampanii Wrześniowej 1939. (Londyn, 15 sierpnia 1985 r., nr leg. 12589). Podczas ekshumacji w 1996 r. w Charkowie odnaleziony został Jego wojskowy znaczek identyfikacyjny.

Michał Chraniewicz

rotmistrz kawalerii rezerwy 12 pułku ułanów,
ur. 3 kwietnia 1889 r. Adwokat z Dubna. Działacz polityczny.

Adam Dziedzicki

porucznik aud. rezerwy, ur. 27 grudnia 1886 r. w Warszawie, syn Adama i Janiny z Thuguttów. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu w Petersburgu (1911), tytuł doktora praw uzyskał w Paryżu (1912). Wpisany na listę adwokatów w 1918 roku. Kancelarię adwokacką prowadził w Warszawie przy ul. Służewskiej 4 (tel. 87.8-68). Był także radcą prawnym Ministerstwa Aproprowiacji (1919). W Wojsku Polskim jako ochotnik w 8 pułku ułanów, przeniesiony do rezerwy w 1920 r. Przydzielony do PKU Warszawa w stopniu porucznika (Centralne Archiwum Wojskowe, akta personalne 1516; Rocznik Oficerów Rezerwy 1934). Wzięty do niewoli i wywieziony przez bolszewików do obozu w Starobielsku. Na liście jeńców-oficerów polskich w Starobielsku pod nr 1101.

Edward Fechtner

kapitan rezerwy, ur. 10 grudnia 1893 r. we Lwowie, syn Jakuba i Anny z domu Próchniak. Absolwent Szkoły Oficerskiej Piechoty Austriackiej i Wydziału Prawa na Uniwersytecie we Lwowie. Od 1919 r. ochotnik w Wojsku Polskim w 1 baonie telegraficznym, przeniesiony do Oddziału II Szt. jako asystent prokuratury (1920). Wykładowca prawa wojskowego (1921). Rezerwista z przydziałem ewidencyjnym do 18 p.p. (1923). 1 pułk łączności (1927). Doktor praw. Adwokat praktykujący we Lwowie. Wzięty do niewoli. Podczas ekshumacji w Charkowie w 1996 roku odnaleziono telegram i 12 kart pocztowych od żony Marii Wandy i od córki.

Tadeusz Gierczyński

major w stanie spoczynku, ur. w 1881 r. Dr praw. Adwokat

Stanisław Jarosz

kapitan aud. rezerwy, ur. 27 września 1889 r. w Rozsadowie, syn Karola i Marii. Adwokat praktykujący zapewne w Kaliszu. PKU – Kalisz.

Maksymilian Hoffman

kapitan rezerwy piechoty, ur. 12 października 1893 r. we Lwowie, syn Władysława; dr praw, adwokat praktykujący we Lwowie. Wywieziony z obozu w Starobielsku w kwietniu 1940 r. (Wg niepotwierdzonych relacji był widziany 31 stycznia 1942 r. w Wroclawie.)

Mieczysław Jeżewski

porucznik piechoty pospolitego ruszenia, ur. 26 lipca 1895 w Łodzi, syn Władysława i Jadwigi. Członek POW i uczestnik wojny 1920 r. Po wojnie w stopniu porucznika przeniesiony do rezerwy. Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Adwokat, radca prawny w Zarządzie Miejskim w Łodzi. W drugiej połowie sierpnia 1939 r. zmobilizowany do Dowództwa Okręgu Korpusu IV w Łodzi (Biuro Ochrony Poczty). Ewakuowany do Żyrardowa, stamtąd do Lublina. Następnie otrzymał rozkaz udania się na tzw. „przyczółek rumuński”. 17 września dotarł do miejscowości Brody, a 19 września wraz z grupą żołnierzy został rozbrojony i wzięty do niewoli w okolicach miejscowości Bursztyn. Wysłany do obozu w Starobielsku, skąd wysłał dwa listy do siostry. Pozostawił żonę i dziecko.

Stanisław Kawczak

kapitan aud. rezerwy 15 pułku piechoty, ur. 3 kwietnia 1892 r. w Zwardoniu, syn Józefa, dr praw. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1926 roku. Prowadził kancelarię adwokacką w Warszawie przy ul. Mokołowskiej 49 (tel. 9.95-80).

Stanisław Wiktor Koerbel

podporucznik rezerwy artylerii 24 pułku artylerii lekkiej,
ur. 19 kwietnia 1901 r. Adwokat z Nowego Sącza.

Tadeusz Korwin-Szymanowski

porucznik kawalerii rezerwy 2 psk. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1923 roku. Kancelarię adwokacką prowadził w Warszawie przy ul. Hożej 38 (tel. 9.43-60)

Leon Jerzy Krzywicki

porucznik aud. rezerwy, ur. 17 października 1896 r. w Warszawie, syn Ludwika i Racheli Ludwicy z domu Feldberg. Maż Ireny Krzywickiej. Dr praw, wpis na listę adwokatów uzyskał w 1927 r. Mieszkał w Warszawie przy ul. Fredry 10 (tel. 3.45-33). Adwokat i radca Prokuratury Generalnej i Banku PKO.

Stanisław Kubiak

kapitan łączności rezerwy, ur. 9 października 1894 r. w Mieszkowie, pow. jaroński, woj. poznański, syn Andrzeja i Marii z domu Filipiak. Uczestniczył w strajku szkolnym, w którym wytrwał mimo represji władz pruskich do końca. Z tego powodu miał trudności z przyjęciem do gimnazjum. Jako uczeń gimnazjum w Krotoszynie był członkiem T.T.Z. oraz prezesem koła niższego tego stowarzyszenia. Był czynnym członkiem drużyny wojskowej. Podczas nauki w gimnazjum im. Marii Magdaleny w Poznaniu należał do najbardziej aktywnych członków drużyny wojskowej T.T.Z. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Poznańskiego. W 1914 został wcielony do armii niemieckiej, w której przebywał do 7 listopada 1918 r., brał udział w I wojnie światowej w stopniu podoficera. Po powrocie z wojska niemieckiego, w pierwszych dniach listopada 1918 r. przygotował powstanie tajnej organizacji wojskowej „Jedność” w Jarocinie, współpracował nad zorganizowaniem oddziału wojska polskiego. Brał czynny udział w rozbrajaniu Niemców i opanowaniu koszar w Jarocinie oraz oswojeniu miasta Krotoszyna. Jako szef łączności 6 Okręgu Wojskowego w Jarocinie podczas Powstania zasłużył się przy organizowaniu służby łączności oddziałów powstańców. W trzecim Powstaniu Śląskim uczestniczył jako oficer telegrafii i zastępca szefa łączności przy Naczelnym Dowództwie Powstania. Uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Przeniesiony do rezerwy w stopniu kapitana.

W 1937 mieszkał w Ostrowiu Wielkopolskim (adres: ul. Królowej Jadwigi 10a), gdzie prowadził własną kancelarię adwokacką. Pełnił funkcję przewodniczącego Komisji WF i PIW przy powiatowym Komitecie. Według zachowanego przekazu telegraficznego z kwietnia 1940 wzięty do niewoli bolszewickiej. Wywieziony do obozu w Starobielsku, skąd wysłał do rodziny kartkę pocztową w kwietniu 1940. Odznaczenia: Krzyż Śląsk, Medal Niepodległości, Srebrny Krzyż Zastugi.

Tadeusz Masłowski

major aud. w stanie spoczynku, ur. 7 stycznia 1885 r., syn Teofila i Antoniny. Doktor praw. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1933 roku. Kancelarię prowadził w Pabianicach przy ul. Pułaskiego 8.

Henryk Meryn

podporucznik, ur. 5 lutego 1910 r. w Kamienicy Podolskiej, syn Tadeusza. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1935 r. Praktykował w Będzinie przy ul. Malachowskiego 58. Przynależny do 10 pułku piechoty w stopniu podporucznika. Wzięty do niewoli sowieckiej.

Bronisław Nieder

major aud. rezerwy. Adwokat z Poznania.
Zmarł w obozie w Starobielsku.

Wiktor Nowak

kapitan aud. rezerwy, ur. 18 listopada 1894 r. w Ostrowie Wielkopolskim, praktykował w Poznaniu (kancelaria: Al. Marcinkowskiego 25). Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Wrocławskiego. Zmobilizowany w Warszawie 28 sierpnia 1939 r., audytor Sądu Wojskowego. Wzięty do niewoli przez bolszewików we wrześniu 1939 r. Wysłany do obozu w Starobielsku, skąd wysłał kartkę pocztową z datą 28 listopada 1939 r., data stempla pocztowego – 2 grudnia 1939 r.

Józef Okwieciński

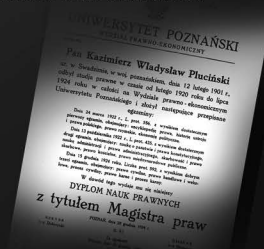
porucznik 28 pułku piechoty, ur. 1 lipca 1890 r. w Krajaniu. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1927 r., kancelaria w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej 61 (tel.: 206-82).

Marian Plechawski

kapitan aud. rezerwy, ur. 30 lipca 1892 r. we Lwowie, dr praw, adwokat praktykujący we Lwowie, czynny w 6 wojskowym sądzie okręgowym. Wywieziony z obozu w Starobielsku 15 kwietnia 1940 r.

Kazimierz Władysław Pluciński

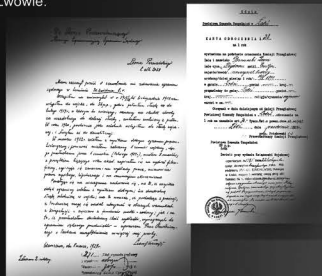
ur. 12 lutego 1901 r. w Swadźmie, woj. poznański. Uczęszczał do gimnazjum w Swadźmie do 1919 r. W latach 1920–1924 odbył studia prawnicze na Wydziale Prawno - Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego. Dnia 20 grudnia 1924 r. uzyskał dyplom nauk prawnych z tytułem magistra prawa. Był adwokatem w Poznaniu. Zmarł w obozie w Starobielsku.

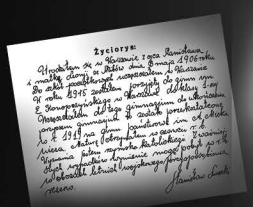
Leon Poznański

porucznik piechoty rezerwy 31 pułku Strzelców Kaniowskich w Sieradzu, ur. 14 maja 1899 r. w Łodzi, syn Frydmana i Emilii. Wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. W listopadzie 1918 r. zgłosił się do wojska i został skierowany do 36 pułku piechoty. Pełnił służbę do roku 1919. Adwokat praktykujący we Lwowie.

Kazimierz Starkowski

porucznik łączności rezerwy 7 baonu telegraf., ur. 21 stycznia 1895 r. w Bydgoszczy, syn Józefa (lekarza weterynarii, uczestnika Powstania Wielkopolskiego, generała brygady) i Marii z domu Pohl. Po maturze od sierpnia 1914 r. do stycznia 1919 r. odbywał służbę wojskową w armii niemieckiej. Po powrocie do Poznania wstąpił w 1919 r. do armii polskiej, pozostając w niej do demobilizacji, tj. do 6 lutego 1922 r. W tym okresie brał udział w walkach o niepodległość w Powstaniu Wielkopolskim (1 pułk Wojsk Łączności). Za okres walk otrzymał Odznakę Pamiątkową Wojsk Wielkopolski (nr st. 606). W 1920 r. będąc w 16 Dywizji Piechoty Pomorskiej, pod dowództwem gen. Skierskiego, uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej, otrzymując Krzyż Walecznych. Ostatecznie do rezerwy przeszedł w stopniu porucznika 7 Samodzielnego Batalionu Łączności (Dowództwo Okręgu Korpusu nr VII w Poznaniu – Cytadela). W latach 20. był czołowym polskim tenisistą i znanym działaczem AZS Poznań, akademickim wicemistrzem świata w grze podwójnej w 1924 r. Dyplom nauk prawnych uzyskał w 1923 r. na Uniwersytecie Poznańskim na Wydziale Prawno-Ekonomicznym. Od 1925 r. prowadził kancelarię adwokacką w Poznaniu, przy ul. Św. Marcin 63 m. 7 (miejsce zamieszkania). Był także członkiem Sądu Dyscyplinarnego przy Izbie Adwokackiej w Poznaniu.

Stanisław Waclaw Siwecki

porucznik piechoty rezerwy, ur. 3 maja 1906 r. w Warszawie, syn Stanisława i Leonii Wilheminy z domu Skiba. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, adwokat praktykujący we Włodawku. W sierpniu 1939 r. zmobilizowany do Pułku Piechoty w Grodnie.

Z obozu w Starobielsku wysłał do rodziny w Radziminie kartkę pocztową w marcu 1940 r. Odznaczony pośmiertnie Krzyżem Kampanii Wrześniowej 1939 r. (Londyn 1985).

Stanisław Jan Nepomucen Szajner

major aud. w st. spoczynku, ur. 25 kwietnia 1887 r. w Witkowie, pow. Bełz, syn Wojciecha i Katarzyny. Obrerońca Lwowa. Do wybuchu II wojny światowej zamieszkały we Lwowie, ul. Grabskiego 12. Adwokat, prowadził kancelarię adw. we Lwowie, specjalizując się jako obrońca w sprawach wojskowych. Do służby wojskowej ponownie powołany tuż przed 1 września 1939 i służył jako major audytor w Korpusie Sądowym Lwowa. Do niewoli bolszewickiej wzięty został 24 lub 25 września 1939 r. Naoceńni świadkowie widzieli go w pierwszej kolumnie kilkuset internowanych oficerów garnizonu lwowskiego, która udawała się ul. Łyczakowską na wschód poza miasto. Osadzony w obozie w Starobielsku, skąd wysłał do żony 2 kartki pocztowe z datami 23 grudnia 1939 r. i 9 marca 1940 r. oraz jeden telegram z dnia 22 marca 1940 r. Pozostał syna Jana.

Karol Antoni Świątek

podporucznik piechoty rezerwy, ur. 29 listopada 1911 r. w Jarosławiu, syn Antoniego i Agnieszki. Po ukończeniu szkoły powszechnej rozpoczął naukę w Państwowym Gimnazjum w Jarosławiu, które ukończył w 1930 r. W 1931 r. powołany został do służby wojskowej i ukończył Dwumiesięczny Kurs Podchorążych Rezerwy przy 17 pułku piechoty w Rzeszowie. Po kursie awansował na stopień por. i skierowany został do służby w 5 pułku strzelców podhalańskich na stanowisko dowódcy plutonu.

Bardzo energiczny, o wielkim poczuciu humoru i godności osobistej. Bardzo obowiązkowy, pełen zapału do pracy systematycznej. Bardzo inteligentny, umysł bystry i jasny. Pamięć i przytomność umysłu bardzo duża. Wykazuje wybitną orientację jako dowódca nawet w najkrytyczniejszych momentach. Decyzje podejmuje bardzo szybko. Bardzo dobrze orientuje się w sytuacji bojowej.

Taktycznie bardzo dobrze przygotowany do dowodzenia plutonem. W wykonywaniu obowiązków bardzo sumienny. Bardzo dobry.

W ten sposób oceniał w opinii służbowej w 1932 roku dowódca 5 pułku strzelców podhalańskich, płk Jan Janowski, ppor. rezerwy Karola Świątkę. 12 września 1932 r. przeniesiony do rezerwy. W latach 1933 i 1934 odbywał ćwiczenia wojskowe w 5 pułku strzelców podhalańskich, w którym pozostawał na przydziale mobilizacyjnym. W latach 30. ukończył studia prawnicze uzyskując tytuł magistra praw. W Białymstoku prowadził praktykę adwokacką. W końcu sierpnia 1939 roku zgodnie z przydziałem mobilizacyjnym wcielony został do 5 pułku strzelców podhalańskich. We wrześniu 1939 wzięty do niewoli przez bolszewików, przewieziony do obozu w Starobielsku. Nazwisko jego figuruje na wykazie NKWD, jeńców-oficerów polskich obozu w Starobielsku, nr 9665.

Podczas ekshumacji w 1991 roku w Charkowie odnaleziono został Jego wojskowy znaczek identyfikacyjny.

Stanisław Jan Warzeszkiewicz

porucznik rezerwy artylerii, ur. 13 grudnia 1907 r. w Krakowie, syn Kazimierza (sędziego sądu wojewódzkiego, a następnie krakowskiego adwokata) oraz Marii. Ukończył szkołę powszechną i średnią w Krakowie.

W 1927 r. rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, które przerwał w 1928 r. wstępując do Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim. W 1929 r. ukończył ww. szkołę podchorążych i podjął dalsze studia na Uniwersytecie Jagiellońskim. 3 lipca 1931 r. otrzymał dyplom magistra praw. Do sierpnia 1939 r. prowadził kancelarię adwokacką w Krakowie. W latach 1931–1937 odbył kilka krótko-terminowych ćwiczeń w jednostce we Włodzimierzu Wołyńskim. W 1937 r. otrzymał stopień porucznika rezerwy artylerii. W czerwcu 1939 r. powołany na 3-miesięczne ćwiczenia do 10 Pułku Artylerii Ciężkiej w Przemyslu, z których powrócił 26 sierpnia tegoż roku. 29 sierpnia w ramach mobilizacji do Wojska Polskiego wcielony do 10 Pułku Artylerii Ciężkiej w Przemyslu. W Krakowie pozostawił żonę i córkę.

W połowie września 1939 r. siostra, mieszkająca w Kołomyi, otrzymała od niego list, w którym donosił, że jest ranny i przebywa w szpitalu we Lwowie. Natychmiast brał udział się do Lwowa, chcąc zabrać ranego do domu. W szpitalu już go nie zastał. Wraz z załogą obrony Lwowa bolszwyicy wzięli Go ze szpitala do niewoli. W końcu 1939 r. do rodziny por. Warzeszkiewicza dotarł niezany podchorąży z wiadomością, że znał i widział por. Warzeszkiewicza w obozie w Starobielsku. W lutym 1940 r. nadeszła do żony kartka, pocztówka ze Starobielska, w której mąż donosił, że przebywa w tej miejscowości i jest zdrowy. Ostatnia wiadomość – pocztówka – nadeszła do rodziny ze Starobielska w końcu marca 1940 r. Nazwisko Jego figuruje w wykazie jeńców oficerów polskich w obozie w Starobielsku – sporzadzonym przez NKWD, pod pozycją 445.

Przebieg choroby
i jej skutki

Przebieg choroby
i jej skutki

Przebieg choroby
i jej skutki

POLSKA-OWAS-PAMIĘTA

Jerzy Wojciechowski

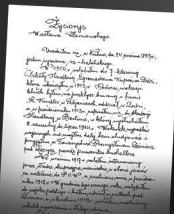

porucznik rezerwy piechoty 4 pułku piechoty Legionów, ur. 1 marca 1902 r. w Szewcach koło Chęcin, syn Stanisława i Józefy z domu Okólskiej.

W 1920 wstąpił do 205 ochotniczego pułku piechoty im. Jana Kilińskiego. Na froncie litewskim i bolszewickim został ranny. Rozkazem Naczelnego Dowództwa bezterminowo urlopowany. Ukończył gimnazjum im. Jana Śniadeckiego w Kielcach. Studiował początkowo na Wydziale Prawa Uniwersytetu Poznańskiego w latach 1922–1923, a następnie na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Adwokat praktykujący w Kielcach (kancelaria przy ul. Wesolej). Mieszkał pod adresem: ul. Prosta 25. Zmobilizowany w 1939 r., wzięty do niewoli sowieckiej i wysłany do obozu w Starobielsku. Zimą 1939 r. żona w Kielcach otrzymała od Niego list z obozu. Odnaczony Polonią Restituta.

Alfons Zapłata

Adwokat ze Śremu. (Jego brat Aleksander ppor. piechoty rez. 55 pp., ur. 30 grudnia 1906 r., sędzia ze Śmigła woj. poznańskiego, także został zamordowany w Charkowie.)

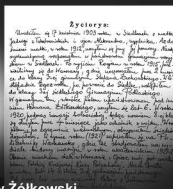

Wacław Żarnowski

porucznik int. rezerwy, ur. 24 września 1893 w Kutnie, syn Wincentego i Julii, mieszkał w Warszawie, ul. Złota 25 m. 6. W wrześniu 1917 r. internowany za przynależność do POW. Zwolniony w październiku 1918 r. W grudniu 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego, brał udział w walkach pod Lwowem. W kwietniu 1919 r. zwolniony wskutek wyczerpania i słabego zdrowia. Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej 1920 r. Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1933 r. Prowadził kancelarię adwokacką w Warszawie przy ul. Złotej 25 (tel. 2-79-38). Był także radcą prawnym włoskiego towarzystwa ubezpieczeniowego „Generali-Port-Polonia”. W 1939 wzięty do niewoli sowieckiej, wysłany do obozu w Starobielsku, o czym rodzina dowiedziała się od zwolnionego z niewoli, znajomego adwokata, mec. Talarka, również dzięki nadesłanym przez Wacława Żarnowskiego kartkom pocztowym i depeszom z obozu. Dokumentem potwierdzającym obecność W. Żarnowskiego w Starobielsku jest odkryty w latach 80. przez prof. Czesławę Madajczyk (PAN) w archiwum b. niemieckiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych list, stanowiący odpowiedź tegoż urzędu (27 maja 1940 r.) na interwencję firmy „Generali-Port-Polonia” do władz niemieckich o spowodowanie uwolnienia adw. Żarnowskiego. Władze niemieckie odmówiły podjęcia się tej interwencji. Pozostawił żonę Marię z domu Holc (zm. w 1947 r.) oraz syna Janusza.

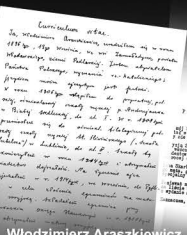
Jan Gościław Żółkowski

porucznik rezerwy piechoty 36 pułku piechoty, ur. 17 kwietnia 1903 r. w Siedlcach, syn Aleksandra i Jadwigi z domu Tóhrznicka. Ukończył państwowe gimnazjum rosyjskie w Siedlcach. W 1920 r. podmas inwazji bolszewickiej, będąc uczniem 8 klasy, służył przez 4 miesiące jako ochotnik w wojsku.

Absolwent Uniwersytetu Warszawskiego. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1932 r. Prowadził kancelarię w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 8 (tel. 8-05-24). Na liście starobielskiej – nr 1143, grób symboliczny na cmentarzu w Siedlcach.

MIEDNOJE

Włodzimierz Araszewicz

porucznik łączności rezerwy, ur. 13 września 1896 roku w Zamołodyczach powiatu włodawskiego, syn Rudolfa i Ireny.

W 1914 roku ukończył gimnazjum im. St. Śliwińskiego w Lublinie. Następnie w 1915 r. otrzymał maturę rosyjską. Wstąpił na wydział lekarski w Moskwie. W czerwcu 1918 r. udało mu się wrócić – jak napisał w zyciorysie – do Ojczyzny. 15 października 1918 wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Mieszkał w Łodzi. Wpis na listę adwokatów uzyskał w 1929 r. Był adwokatem izby warszawskiej, praktykował w Łodzi, przy ul. Wierzbowej 46 (tel. 182-92). Pracował także w Chodakowskich Zakładach Jedwabiu. Pozostawił żonę Zofię oraz syna Włodzimierza.

LISTA UKRAIŃSKA

Leon Becher

porucznik rezerwy, ur. 12 grudnia 1893 r. w Podbużu koło Borysławia, syn Samuela i Sary. Ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Doktor praw. Został zmobilizowany do armii austriackiej. Po zakończeniu I wojny światowej wstąpił do Wojska Polskiego, brał udział w wojnie 1920 r. Przeszedł do rezerwy w 1921 r. i zamieszkał w Równem. Do polowy lat 20. był dyrektorem gimnazjum matematyczno-przyrodniczego, a następnie otworzył pierwszą praktykę adwokacką. Ożenił się w 1927 r. W 1928 r. urodził się syn Aleksander (obecnie zamieszkały w Izraelu). Po wybuchu II wojny światowej mieszkał przy ul. gen. Hallera 24. Zmobilizowany. W nocy z 8 na 9 kwietnia 1940 r. aresztowany. Żona i syn zostali wywiezieni na Syberię.

Gedymin Tadeusz Bunikiewicz

ur. w 1888 r. w Skowiatynie, syn Michała i Marii, dr praw, adwokat praktykujący w Chodorowie. Był lawnikiem w Zarządzie Miejskim. Został aresztowany 30 września 1939 r. w Chodorowie, więziony w Lwowie do kwietnia 1940 r., następnie wywieziony.

Dr Leon Frenkel

ur. 1883 r. w Ustrzykach Dolnych, syn Mojżesza, tamtejszego wieloletniego burmistrza. Oficer łącznikowy między Legionami J. Piłsudskiego a armią austriacką, Walczył w wojnie 1920-1921. Odnznaczony Medalem Niepodległości. Mieszkał i prowadził kancelarię adwokacką we Lwowie przy ul. Potockiego 33. Aresztowany przez NKWD w październiku 1939 r. pod Stryjem. Podczas wywożenia w nieznanie miejsce w maju 1940 r. wyrzucił z wagonu na dworc kolejowym we Lwowie kartkę z prośbą o powiadomienie rodziny. Kartka dotarła do żony i dzieci zesłanych już do Kazachstanu. Żona Giza dr flozofii (historia i sztuka), pracownik naukowy Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie zm. w Hajfie w 1984 r. Leon Frenkel miał dwoje dzieci: Stelę i Zygmunta, obecnie w Izraelu. Zamordowany w maju 1940. Miejsce stracenia i pochowania Leona Frenkla dotychczas nieznanne.

Nikolaj Kozakiewicz

ur. w 1871 r. w Dubnie, syn Józefa, ziemianin, adwokat. Wg relacji rodziny po raz pierwszy aresztowany 21 września 1939 r., zwolniony i wkrótce ponownie uwięziony 4 października 1939 r. przez UNKWD rej. dubnińskiego. Śledztwo wszczęto 5 października 1939 r. Więziony w Równem skąd 28 marca 1940 wywieziony do więzienia w Dniepropietrowsku. Akta śledcze 2 kwietnia 1940 przekazano do NKWD ZSRR.

Michał Piechowicz

ur. 17 września 1880 r. w Drohobyczu, syn Franciszka, dr praw, adwokat praktykujący w Drohobyczu – prezydent Drohobycza. Aresztowany w październiku 1939 r.

Oswald-Leo Rohatiner

major, ur. 14 grudnia 1897 r. we Lwowie, syn Maksymiliana i Chaii. Do 1939 r. kapitan rezerwy, potem major. Walczył pod komendą gen. Hallera. W 1920 r. brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, za co odznaczony orderem Virtuti Militari. Pracował jako urzędnik państwowy w Biurze Pośrednictwa Pracy we Lwowie i dodatkowo w tamtejszych Zakładach Ubezpieczeń Społecznych. Adwokat w Dobromiłu. Zdemobilizowany pod koniec września lub na początku października 1939 r. 9 grudnia 1939 r. aresztowany przez bolszewików i osadzony w „Bygdikach” przy Kazimierzowskiej we Lwowie, wg relacji rodziny został zapewne przewieziony do Kijowa. Pozostawił żonę Gizelę oraz córki Charię i Paulinę, które po Jego aresztowaniu zostały zesłane do Kazachstanu. Obecnie zamieszkały w Izraelu.

Tomasz Józef Turczyn

kapitan rezerwy, ur. 14 sierpnia 1888 r. w Pomorzanach, pow. Zborów w Małopolsce, syn Jana i Genowefy z domu Rajkowskiej. Doktor praw, adwokat praktykujący w Brodach, woj. tarnopolskie. Był też sędzią wojskowym, odznaczony Gwiazdą Przemysła, Medalem za wojnę 1918–1921. Aresztowany przez NKWD 10 listopada 1939 w miejscowości Delatyn, woj. stanisławowskie, tam więziony. Następnie przewieziony do więzień NKWD w: Nadwórnej (listopad 1939); Stanisławowie (1.12.1939 - 31.12.1939); Tarnopolu (1.1.1940 - 15.2.1940); Połtawie (USSR) 16.2.1940 - 1.5.1940, gdzie był torturowany w celu wymuszenia zeznań. Sądzony prawdopodobnie przez sąd wojskowy NKWD w marcu lub kwietniu 1940 r., m.in. pod zarzutem usiłowania przekroczenia granicy. Skazany na śmierć przez rozstrzelanie 1 maja 1940 Rozstrzelany w Połtawie w więzieniu NKWD, miejsce pochówku nieznane, zapewne grób zbiorowy w okolicach Połtawy lub Charkowa. Pozostawił syna Józefa i córkę Helene.

O wielu adwokatach z listy ukraińskiej posiadamy ciągle szczerą informację:

Paweł Adlesberg - ur. w 1887 r., syn Chaima, dr praw, adwokat praktykujący w Drohobyczu.

Stefan Andruszczyszyn - ur. w 1888 r., syn Andrzeja, dr praw, adwokat w Tlustem.

Leopold Arnold - ur. w 1887 r. w Stanisławowie, syn Dawida, dr praw, adwokat praktykujący w Stanisławowie. Aresztowany został 22 października 1939 r. przez UNKWD obwodu stanisławowskiego.

Efraim vel Fiszel Babad - ur. w 1908 r. w Przemysłu, syn Samuela, dr praw, adwokat praktykujący w Przemysłu. Został aresztowany w 1939 r. W 1940 r. wywieziony. Więziony w Drohobyczu.

Stanisław Dregiewicz - major aud. rezerwy, ur. 20 kwietnia 1889 r., syn Antoniego, adwokat praktykujący we Lwowie.

Chaim Friedman - ur. w 1884 r., syn Hersza.

Marek (Marko) Fritlander (lub Marek Friedlädner) ur. w 1903 r., syn Józefa, adwokat w Kaluszu.

Feliks Ludwik Godowski - pułkownik aud. w stanie spoczynku, ur. 25 sierpnia 1878 r., syn Władysława, dr praw, adwokat praktykujący we Lwowie. Aresztowany 9 grudnia 1939 r., więziony w Kijowie.

Włodzimierz Hamal - ur. w 1885 r., syn Ignacego. Adwokat w Zbarażu.

Alfred Howykowicz (lub Gowikowicz) - ur. w 1880 r., syn Mikołaja, dr praw, adwokat, członek Rady Adwokackiej we Lwowie.

Michał Hryniów - ur. w 1896 r. w Dosznie, syn Wasyla. Adwokat w Buczaczu. Aresztowany przez UNKWD obwodu tarnopolskiego 21 września 1939 r. w Buczaczu. W marcu i kwietniu więziony w Czortkowie.

Michał Jurkow (lub Jurkiw) - ur. w 1887 r., syn Piotra, dr praw, adwokat praktykujący w Żydaczowie.

Włodzimierz Komiński - ur. w 1895 r., adwokat z Mościsk.

Władysław Julian Kuberczyk - major adm. w stanie spoczynku, ur. 22 maja 1884 r., syn Franciszka, dr praw, adwokat praktykujący we Lwowie.

Józef Kurmanowicz - ur. w 1887 r., syn Władysława. Adwokat w Łucku.

Józef Lax - major aud. w stanie spoczynku, ur. 2 stycznia 1885 r., syn Eliasza. Adwokat w Lublinie.

Eliasz Nacht - ur. w 1888 r. w Buczaczu, syn Zaleka i Sary, adwokat zamieszkały i praktykujący w Drohobyczu, aresztowany w 1939 r. i wywieziony.

Radomir Nejman - ur. w 1876 r. w Kamieniu Podolskim, syn Cezarego. Adwokat w Łucku.

Mikołaj Nikolaiczuk (lub Nykolaiczuk) - ur. w 1889 r., syn Iwana, dr praw, adwokat praktykujący w Nadwórnej, radny miasta.

Damian Ochremowicz (lub Ochrymowicz) - ur. w 1888 r., syn Iwana, dr praw i adwokat praktykujący w Stryju, ławnik w zarządzie miejskim Stryja.

Włodzimierz Pierwincew - ur. w 1887 r. w Surazju, syn Filareta, adwokat praktykujący w Krzemieńcu. Aresztowany przez UNKWD rejonu krzemienieckiego 26 września 1939 r. jako przywódca rosyjskich nacjonalistów; więziony w Równem, skąd 28 kwietnia 1940 r. przekazany został do NKWD USSR, a następnie 29 maja 1940 r. (wraz z aktami śledczymi) do NKWD ZSRR.

Stanisław Popiel - kapitan artylerii polspolitego ruszenia, ur. 19 stycznia 1890 r., prawdopodobnie syn Władysława właściciela Czerchawy w Samborskiem. Doktor praw, adwokat prowadzący kancelarię adwokacką we Lwowie.

Aleksander Stanisław Rostocki - kapitan aud. rez., ur. 15 listopada 1887 r. w Penzie, syn Aleksandra i Anieli, adwokat praktykujący w Łucku, także aresztowany 23 marca 1940 r. i więziony, a następnie wywieziony.

Władysław Róg - major aud. posp. rusz. PKU Lwów, ur. 18 kwietnia 1880 r., syn Jana, dr praw, adwokat ze Lwowa. W roku 1936/37 dziekan Lwowskiej Rady Adwokackiej.

Mikołaj Stefaniszyn (lub Stefanyszyn) - ur. w 1903 r., syn Michała, adwokat praktykujący w Zborowie, członek Rady Miejskiej w Zborowie, woj. tarnopolskie.

Ludwik Szarowski - porucznik żandarmerii rezerwy, ur. 29 lipca 1896 r. w Krakowie, syn Szymona, dr praw, adwokat praktykujący we Lwowie.

Stanisław Szwaj (lub Szwaja) - ur. w 1893 r., syn Stanisława, dr praw, adwokat w Krośnie n. Wisłokiem.

Salomon Wajzman - porucznik artylerii rezerwy, ur. 18 listopada 1900 r., syn Mejera, doktor praw, adwokat praktykujący w Samborze, więziony w Drohobyczu.

Leon Waller - ur. w 1880, syn Ajzyka, kupiec i radny miejski w Zablottowie, starszy gminy żydowskiej, adwokat w Kolomyi. Aresztowany we wrześniu 1939, więziony w Stanisławowie, następnie wywieziony do Kijowa lub Charkowa.

Władysław Waszkiewicz - porucznik rezerwy saperów PKU Baranowice, ur. 1 września 1896 r., syn Konstantego. Adwokat. We wrześniu 1939 r. przebywał w Łucku, gdzie został aresztowany w 1940 r. i wywieziony.

Albin Marian Ważyński (lub Ważyński) - ur. w 1886 r., syn Leopolda, adwokat we Włodzimierzu Wołyńskim.

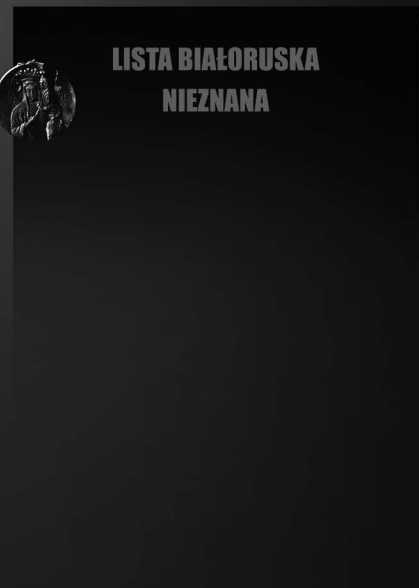
Iwan Wenglewski (lub Wengłowski) - ur. w 1897 r., syn Wasyla, dr praw, adwokat praktykujący w Bórcze.

Iwan Winniczenko (lub Wynnyczenko) - ur. w 1891 r., syn Danily, dr praw, adwokat praktykujący w Mielnicy Podolskiej.

Salomon Zinger (lub Singer) - ur. w 1887 r., syn Samuela, dr praw, adwokat praktykujący w Kolomyi.

Na liście ukraińskiej znajduje się wiele nazwisk prawników innych zawodów, w tym pracowników naukowych, których aresztowano jesienią 1939 lub na początku 1940 r. Jednym z nich jest profesor prawa karnego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, najbliższy uczeń prof. Juliusza Makarewicza, a jednocześnie sędzia Sądu Apelacyjnego we Lwowie **Ludwik Dworzak (1900- 1940)**. Nazwisko tego uczonego zostało najwyraźniej wyrznięte na odnalezionym w 2007 r. w Bykowni koło Kijowa grzebyku do wczesyaniania szwy.

ADWOKACI OFIARY KATYNIA

Fot. Stanisław Mikke

Wystawa zorganizowana przez Okręgową Radę Adwokacką w Warszawie
przy wsparciu i pod patronatem Naczelnej Rady Adwokackiej

Scenariusz i redakcja:

Anna Grabowska, adw. Stanisław Mikke, dr Adam Redzik

Projekt przestrzeni i grafiki wystawy:

Marek Mikulski, Maciej Mikulski

Wystawa została opracowana na podstawie materiałów opublikowanych w „Palestrze” 2000, nr 4. Biogramy przygotował Stanisław Mikke przy współpracy Zuzanny, Michalek, Karoliny Stremskiej, Pawła Ziętary w konsultacji z dr. Andrzejem Stogą.

W biogramach wykorzystano dane z Muzeum Katyńskiego w Warszawie, Muzeum Adwokatury Polskiej w Warszawie, Archiwum Uniwersytetu Warszawskiego, Archiwum Państwowego w Poznaniu, zbiorów Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, zbiorów adw. Stanisława Mikke, zbiorów dr. Adama Redzika, opracowań: Jędrzej Tuchołski, Mord w Katyniu, Warszawa: PAX 1991; Katyń, Księga cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego, Warszawa, ROPWiM 2000; Charków, Księga cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego, Warszawa: ROPWiM 2003, Miednoje, Księga cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego, t. I A-L, Warszawa: ROPWiM 2006.

ADWOKACI, KTÓRZY ZGINĘLI W KATASTROFIE LOTNICZEJ POD SMOLEŃSKIEM 10 KWIEŚNIA 2010 ROKU

Adwokat Joanna Agacka-Indecka (1964-2010)
Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej

Urodziła się 15 grudnia 1964 r. w Łodzi. W 1988 r. ukończyła studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego. W latach 1988-2001 była asystentem w Katedrze Postępowania Karnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego. W tym czasie opublikowała m.in. *Zakaz reformatorski po peius a postępowanie nakazowe* (1992), *Wyjaśnienia oskarżonego - pomdowane* (1994). W latach 1992-1993 pracowała w kanceliach adwokackich w USA i Wielkiej Brytanii. W Stanach Zjednoczonych odbywała praktyki w Biurze Obradców z Urzędu oraz w Instytucie Prawa Karnego Międzynarodowego De Paul University w Chicago. W latach 2003-2004 ukończyła szkolenie pełnomocnika Międzynarodowego Trybunału Karnego w Akademii Prawa Europejskiego w Trewirze.

W latach 1991-1995 odbyła aplikację adwokacką, a w styczniu 1996 r. zdała egzamin adwokacki. Od roku 1994 była członkiem Komisji Praw Człowieka Naczelnej Rady Adwokackiej, w latach 2001-2004 członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej w Łodzi – gdzie zapoczątkowała prace Komisji Prawnej oraz cykl Ogólnopolskich Konferencji Komisji Prawnych okręgowych rad adwokackich. Od maja do grudnia 2004 roku sprawowała funkcję wicedziekana ORA w Łodzi. Jednocześnie od 2003 r. uczestniczyła w pracach parlamentarnych – najpierw jako ekspert, później jako przedstawiciel samorządu adwokackiego.

W latach 2004-2007 pełniła funkcję wiceprezesa Naczelnej Rady Adwokackiej. Od 2005 r. przewodniczyła Komisji ds. Prac Parlamentarnych przy NRA. Na Krajowym Zjeździe Adwokatury 24 listopada 2007 r. wybrana została prezesem Naczelnej Rady Adwokackiej. Funkcję tę godnie pełniła do tragicznego poranka 10 kwietnia 2010 r. Dbała o samorząd adwokacki i o pozycję adwokatów w państwie, uzyskując uznanie szerokiego grona prawniczych i politycznych, także na arenie międzynarodowej. Wielokrotnie postarzała. Naczelny zarząd adwokatury, wynikający także z jej nazwy, jest pomoc przetwarzającym, obrońcą praw człowieka. (...) Dlatego mamy prawo zabierać głos w debacie publicznej o stanie naszego państwa (...).

15 lutego 2010 r. została powołana w skład Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego przy Ministerstwie Sprawiedliwości, wnosząc wiele w prace Komisji. Za działalność w samorządzie adwokackim 27 czerwca 2009 r. odznaczona została Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Podmieśnię odznaczona Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Pozostawiła męża Krzysztofa - profesora Uniwersytetu Łódzkiego oraz córkę, Katarzynę.

Adwokat Stanisław Mikke (1947-2010)
Redaktor naczelny „Prawo”

Urodził się w 11 września 1947 w Częstochowie w rodzinie doświadczonych rewolucji bolszewickiej, okupacji hitlerowskiej i zbrodni katyńskiej. Dziadek zginął w KL Mauthausen-Gusen, matka była żołnierzem AK. Brat ojca Stanisław, zamordowany został przez Sowietów w Kollasie W 1970 r. Stanisław Mikke ukończył Liceum Ogólnokształcące im. R. Traugotta w Częstochowie, a następnie Wydział Prawa i Administracji UW (1965-1970). W 1972 r. zdał egzamin prawniczy. Od początku lat osiemdziesiątych pracował jako dziennikarz prawniczy. W 1985 r. wpisany został na listę adwokatów Warszawskiej Rady Adwokackiej. Szybko zyskał wysoką pozycję w środowisku, angażując się również w działalność samorządową Izby. Od 1990 r. współredagował Pismo Adwokatury Polskiej „Palastra”, a w 1993 r. objął obowiązki redaktora naczelnego, które z ogromnym zaangażowaniem wykonywał do końca. Dzięki Niemu pismo stało się najważniejszym prawniczym piśmie społeczno-naukowym. Od roku 1998 przewodniczył Komisji Etyki przy Naczelnej Radzie Adwokackiej czuwając nad kształtem Kodeksu Etyki Adwokackiej. Był też członkiem Komisji Biologicznej przy Instytucie Kardiologii w Aninie.

Od początku lat dziewięćdziesiątych, oprócz działalności adwokackiej i redaktorskiej, pasją Adwokata Mikke stało się upamiętnianie tragedii narodowych. Zaangażował się w działalność Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, do której w 2009 r. został powołany po raz trzeci. Przez lata pełnił obowiązki wiceprzewodniczącego. Od 1991 r. uczestniczył kilkakrotnie w ekshumacjach ofiar zbrodni katyńskiej w Katyni, Charkowie, Mednoje i Bykowni. Napisał o nich książkę „Soj, Męhny”. Planował też książkę o zbrodni w Pomeraniu.

Ponadto opublikował m.in. *Dopóki żyję, nie nadyżnę* (1992), *Słowiec cytynny* (1997). Spadek po bigamii (1991). Jedno z jego opowiadań było inspirowane przez Krzysztofa Kieślowskiego *Kroki w ciemności*. Przywracał polskiej pamięci wielkich zapomnianych, np. doprowadził do wydania prac zebranych znanego międzywojennego pisarza Eugeniusza Malczewskiego, wymanuszkowanego z pamięci w okresie PRL, oraz do odrestaurowania jego grobu w Zakopanem.

W latach 1997-2001 był sędzią Trybunału Stanu. W roku 1995 otrzymał odznakę Adwokatura Zasłużonym oraz Złoty Medal Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej. W 2001 r. odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Był strażnikiem pamięci o Katyń, współautorą wystawy „Adwokaci – Ofiary Katyńia”, która stanęła przed Kościołem św. Anny 1 kwietnia 2010 r.

Pozostawił żonę Bożenę oraz córkę Katarzynę oraz syna Włodzimierza.

Adwokat Jolanta Szymanek-Deresz (1954-2010)
Posłanka

Urodziła się 12 lipca 1954 r. w Przedborzu. W roku 1977 ukończyła Wydział Prawa i Administracji na Uniwersytecie Warszawskim po czym w latach 1977-79 odbyła etatową aplikację sądową w Sądzie Wojewódzkim w Warszawie. W latach 1979-1984 pełniła funkcję asesora sądowego w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Warszawie. Uchwała Okręgowej Rady Adwokackiej z 12 lipca 1984 r. wpisana została na listę aplikantów adwokackich Izby Adwokackiej w Warszawie. Z dniem 4 października 1984 r. rozpoczęła aplikację adwokacką w Zespole Adwokatów Nr 18 w Warszawie.

W dniu 18 grudnia 1985 r. wpisana została na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Warszawie, a 16 kwietnia 1987 złożyła ślubowanie. Zawód adwokata wykonywała od 1 maja 1987 r. do 31 stycznia 1992 r. w Zespole Adwokatów Nr 18, a następnie, do 14 czerwca 1996, wykonywała zawód w indywidualnej Kancelarii Adwokackiej w Warszawie, po czym od 15 czerwca 1996 do 2 stycznia 2000 wykonywała zawód w Zespole Adwokatów Nr 16 w Warszawie. W latach 1998-2000 była Przewodniczącą Komisji do spraw Kontaktów ze Środkiem Masowego Przekazu ORA w Warszawie. Z dniem 3 stycznia 2000 r. mianowana została na stanowisko Podsekretarza Stanu w Kancelarii Prezydenta RP, a szóstego miesiąca później została szefem Kancelarii Prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego. Ciałą powołaną się służbie publicznej – do 2005 r. w Kancelarii Prezydenta, a potem w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej. W ostatniej kadencji była w Sejmie wiceprzewodniczącą sejmowej komisji spraw zagranicznych i członkinią sejmowej komisji konstytucyjnej. Od 1 czerwca 2008 r. była wiceprzewodniczącą SLD.

Uwielbiała sport, szczególnie grę w tenisa, opiekując na tym polu sukorey – np. przez kilkanaście lat była mistrzynią Polski adwokatek. Ceniona za kompletność, rzeczowość, klasę i elegancję. Na swojej stronie internetowej napisała m.in.:

„Kiedy przyjdzie mi inne smutek, słucham poważnej muzyki, choć nie stronę od rozrywki. Smutek jest jednak rzadkością, bo mam rodzinę, bo mam przyjaciół, bo czuję się potrzebna. Jestem w kwiecie wieku, pełna energii, zdrowie mi dopisuje, humor także. Z optymizmem patrzę w przyszłość. A ten sposób patrzenia polecam każdemu.”

Pozostawiła męża Pawła – dziennikarza oraz córkę Katarzynę – adwokata.

Adwokat Stanisław Zajac (1949-2010)
Senator

Urodził się 1 maja 1949 r. w Świącicach w województwie podkarpackim. W 1971 r. ukończył studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego i rozpoczął etatową aplikację sędziowską w Sądzie Wojewódzkim w Rzeszowie, zakończoną w listopadzie 1973 r. egzaminem sędziowskim. Po zdaniu egzaminu sędziowskim pracował jako asesor sądowy, a następnie był sędzią w Sądzie Powiatowym w Jasle. W 1976 roku zrezygnował ze stanowiska sędziowskiego, a w styczniu 1977 r. rozpoczął aplikację adwokacką. Od 1980 r. wykonywał zawód adwokata w Krośnie, a następnie w Jasle. Wielokrotnie był obrońcą w procesach politycznych.

W 1991 roku został wybrany posłem do Sejmu RP z listy Wyborczej Akcji Katolickiej w okręgu wyborczym przemyśko-krośnieńskim. Po rozwiązaniu Sejmu I kadencji, w 1993 r. powrócił do wykonywania zawodu adwokata w indywidualnej kancelarii w Jasle. W 1997 r. wybrany został posłem do Sejmu RP III kadencji i przez całą kadencję pełnił funkcję Wicemarszałka Sejmu RP. W 2001 r. powrócił do wykonywania zawodu adwokata w Jasle. Od 2002 r. był radnym Sejmiku Województwa Podkarpackiego.

W latach 1992-2005 należał do Zjednoczenia Chrześcijańsko-Narodowego, pełniąc m.in. funkcję prezesa Zarządu Głównego ZChN. W 2005 r. wybrany został do Sejmu RP V kadencji. Po skróceniu V kadencji Sejmu ponownie uzyskał mandat poselski. W czerwcu 2008 r. adw. Stanisław Zajac wybrany został w wyborach uzupełniających Senatorenem RP w okręgu przemyski – krośnieński. Był wiceprzewodniczącym Klubu Parlamentarnego PiS i przewodniczącym Klubu PiS w Senacie. Pełnił funkcję Przewodniczącego Komisji Obrony Narodowej. Był również Członkiem Komisji Spraw Emigracji i Łączności z Polakami za Granicą.

W uznaniu działalności publicznej otrzymał tytuł Honorowego Obywatela Miasta Jarosławia i Miasta Jasła. Senat Uniwersytetu Rzeszowskiego, w uznaniu wyjątkowego udziału w tworzeniu i umocnieniu uniwersytetu przyznał mu Medal Uniwersytetu Rzeszowskiego. Był laureatem wielu petybicytów czytelników regionalnych gazet „Nowe Podkarpackie”, „Gazety Codziennej „Nowiny” oraz „Super Nowości”. Odznaczony Honorowym Krzyżem Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”, złotym Medalem Za Zasługi Dla Polarnictwa, odznaką „Przyjaciel Dziecka” oraz wieloma innymi odznaczeniami. Inicjator wielu akcji charytatywnych. Pozostawił żonę Alicję i dwojkę dorosłych dzieci Agnieszkę i Wojciecha.

Złoty szkielet
znaleziony w Poczcie